

www.libtool.com.cn
رابندر ناتھ ٲاگور

گیتا انجلی

پښتو منظومہ ژباړه
محمد صدیق پسرلی

د آزاد افغانستان د ليکوالو ټولنې
د جوړېدو د لسمې کاليزې په وياړ
۱۳۶۴ - ۱۳۷۴ هـ ش

گيتا نجلې

د

وابندوناتم ټاگور

پښتو منظومه ژباړه

د

محمد صديق پسرلي

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: گیتا تجلی
ویونکی	: رابندر ناتھ ټاګور
ژباړن	: محمد صدیق پسرلی
خپروونکی	: د آزاد افغانستان د لیکوالو اتحادیه د وفا جریده
د وفا جریدې د خپرونو	
پرله پسې نومره	: ۳
د چاپ کال	: ۱۳۷۳ حوت / ۱۹۹۵ مارچ
د چاپ ځای	: ټاپ پرنټرز - پېښور
کمپوزر	: سید حسین پاچا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سریزه

ډیر کلونه پخوا هغه وخت چې نوی د لوستلو او لیکلو شوق راته پیدا شوی و او د زړه په زور به مې په کابل مجله کې یو نیم شعر یا ادبي ټوټه لوستلای شوی زه د ټاگور له نوم سره اشنا شوی وم او د ده د گیتا انجلی د ځینو شعرونو ترجمو به مې په ذهن او زړه کې د ده لپاره خاص ځای غوښت ، که څه هم تراوسه د ټاگور د فلسفي شعر په کیفیت ښه نه پوهیږم هغه وخت مې تر نن هم سوبه ټیټه وه خو د ټاگور شعر لکه پخه میوه داسې ده چې ماشومان یې د خوند لپاره خوري پرته له دې چې په طبیي گټو یې پوه شي خو پوهان یې هم په گټه پوهیږي هم په خوند .

د ټاگور په شعر کې یو ور خاص خوند پروت دی چې ښودل یې خوله، ژبه او علم غواړي. زما مینه د هند د دې لوی مفکر او ستر شاعر له کلام سره صرف د هغه خوند له امله وه چې لږ زما ماشوم طبیعت ورڅخه اخیستلای شو خو به ګټه یې نه پوهیدم.

څو کاله وروسته یو وخت د محترم بینوا صاحب په قلم د گیتاآنجلی د څو پارچو ترجمه لاس ته راغله (هغه وخت چې لا مکمله ترجمه نه وه چاپ شوې) ما له هغو څخه یو دوه ټوټې نظم کړې چې په کال ۱۳۳۵ کې د پښتو ژغ په مجله کې خپرې شوې.

بیا ډیرې وختې راغلې لارې چې نه یې کومه مکمله نسخه په لاس راغله نه یې له ما سره د نظمولو مفکوره وه. څو چې په کال ۱۳۵۴ د کب د میاشتې په وروستۍ لیسزه کې د ښاغلی روان فرهادی له خوا په دري نظم او نثر د گیتاآنجلی ترجمه چا راوړه د هغه اثر لیدو او لوستلو بیا وپارولم له ښه مرغه د بینوا صاحب ترجمه هم په لاس راغلې وه، د دواړو په پرتله کولو بوخت شوم او د ټاگور مطلب به مې په هر شعر کې له دواړو څخه اخیست. د نظم لپاره مې د بینوا صاحب ترجمه چې مکمله په نظر راغله غوره کړه، البته په ځینو مطالبو د روان فرهادي کتاب سم پوهولم هغه و چې تر پنځه پنځوسمې ټوټې مې له یو دوو ټوټو پرته له یوه سره نظم کړې پاته له څه لنډې وقفې وروسته چاڼ شوې او بیا نظم شوې دي، په چاڼ کولو کې صرف دا معیار و چې باید هغه شعرونه نظم شي چې اقلًا یو څه خو زمونږ له ذهن او ادبیاتو سره توفیق ولري نورې منظومې رانه پاته شوې. نورې ټوټې یې چې ډیر زیات د هندي فلسفو رنګ منلی و زمونږ لپاره یې شعري کیفیت نه درلود ځکه چې هر قوم او هر ملت بیل کلچر بیل معتقدات او بېل ادب لري، دغه څه چې ترجمه شوي دي هم البته زمونږ له ادبیاتو سره ډیر

مغايرت لري خو بيا هم مونږ ته پکې يوه اندازه ادبي کيف حاصليزي نه
هغومره چې يوه بنگالي هندو ته حاصليدای شي . خو د پاته ترانو
نظمول راته بيخي اضافي کار ښکاره شو ، يا به يې زه په خوند
نه پوهيدم يا به ممکن زمونږ لپاره نامفهوم غونډې اشعار وو .
په هرحال په ډيرو ليوني خوشاليزي ، که دا ترجمې د خلکو خوښې
شوې په گوشته کې نور ځوانان هم شته ، نور ځوانان به يې تکميل کړي .

په درناوی

پسرلی

بيکران او لا محدود چې دې پيدا کړم
دغه شان به ای باداره ستا رضا وه !
په وارو ، وارو زما د بدن لوبنی
ډکوي او تشوي د ژوند له تاوه
*** *** ***

چې په غرونو ، په رغونو باندې گرځي
دا وړه غونډې شپيلی هم درسره وي
هره سا پکې يوه بله نغمه پوه کړې
شامدام دې نوی ساز - نوې نغمه وي
*** *** ***

جاويدان لاس چې راتير زما په زړه کړې
زما زړه يې له مېنوده گلستان شي
د حدودو پنجرې ماتې کړې زغېزې
په ها ژبه چې عاجز ورته بيان شي
*** *** ***

زمانو وليدل ستا ډير نعمتونه
چې زما وړو لاسونو کې رالوبېزې
آيا نور هم څه لا دم گڼې باداره ؟
يا د نورې سمسورتيا ځای درنکارېزي ؟

اجازه چې د سندرې ماته راځي
زما زړه شي له ډير وياړه ډرې وږې
تاته وگورم ليمې مې شي راځي
روڼې اوښکې مې رپ رپ په بارځو رغري
*** *** ***

هغه څه چې د ورت وږ وو په ژوندون کې
د خوږې سندرې رنگ واخلي عيان شي
زما نمانځنه د يوه ښاد مرغه په شان کړي
کوم چې پاس پر سمندر وزر افشان شي
*** *** ***

ته زما په دې سندرو خوشحاليږي
 چې سندرې درته وایم بڼه پوهیږم
 زه یوازې په عنوان د سندر غاړې
 ستا حضور ته نژدې کیږم او قبلېږم
 *** *** ***

د سندرو د اوږدو وزرونو خوله ده
 چې ستا ښکلې ، پستې پښې شي ښکلولای
 هغه پښې چې تش دیدن یې ناممکن دی
 تصور یې د لیدو نشم کولای
 *** *** ***

د سندرې خوشحالي مې کړې سرشاره
 ځان مې هیر شي درته ووايم پاره
 کنه زه څوک یم او ته څوک ؟ زه دې مینځه ،
 ته مالک زما د هر څه یې باداره !

ای باداره ! ای باداره ! ای باداره !
 چې ته څنگه بدل بولي نه پوهیږم ؟
 زه یې تل تل په خاموش حیرت کې اورم
 پرې خوښیږم ، پرې مستیږم ، پرې نازیږم
 * * * * *

د سندرو ژوندی روح دې ده چې تل تل
 پردې مټکو ، آسمانونو باندې گرځي
 چې د ساز دې مقدسې څپې راشي
 ډیرین حجاب د غرونو وړي او غورځي
 * * * * *

زړه مې ستا سره سندره بلل غواړي
 خو له تې آواز نه اوچتېږي
 زه به څه ووايم عجز کړي ما
 له ساده زغه سندرې نه جوړېږي
 * * * * *

آه ، زما زړه دې زما د زړه باداره !
 په څه لومو ، په جالونو کې نیولی ؟
 تا د خپلې موسیقي په بشماره -
 خوندورو طنابونو یم تړلی !

اې زما د اروا خانه ! ښه پوهېږم
 دا چې ساتم خپل بدن پاک او سپېڅلی
 چې ستا لاس زما پر جند باندې تیرېږي
 خوږ مېنود یې زما ترخان راگرزیدلی
 * * * * *

زه به زیار باسم چې ټولې نارواوې
 له خپل زړه او له خپل خیال څخه جلا کړم
 ښه پوهېږم چې ته هغه حقیقت یې
 چې د عقل په انوارو یې رڼا کړم
 * * * * *

زما زیار او زما هڅه به تل دا وي
 چې بدي مې واړه وباسم له خپل زړه
 د تازه او غوړیدلي گل په څیر مې -
 مینه وساتم او پالم باندې تل زړه
 * * * * *

ته زما د زړه معبد کې یې پوهېږم
 په هر کار کې ماته مرسته راکوې ته !
 زما هڅه به باداره ! ټوله دا وي :-
 چې په هر څه کې جلوه رابښکاروې ته

صرف زه دومره لورینه درنه غواړم
 چې یو ځل دې اجازت ومومم در ته
 بس د سترگې رپ قدر در سره کښینم
 نور کارونه به مې بیا رسوم سر ته
 * * * * *

ناکار مې د زرگې ذره ذره شی
 نه لیدل دې گوره څه اور په ما بل کړي
 زما کار د مشقت د بیکران سین
 په بې پایه کړاوونو را بدل کړي
 * * * * *

د گرمي توده سا بیا احساسومه
 د کړکۍ له شا نه مخ رابینې ماته
 او د شاتو مچۍ بیا په تاندو گلو
 سریندې د محبت زغوي چا ته
 * * * * *

د دې وخت دی چې اوس زه هم ستا ومخ ته
 مخامخ کښینم په پټه خوله دلبره !
 په کاملې خاموشي درته شروع کړم
 د ژوندون د نذرانې غوره سندر

دا کوچنوتی گل در پرې کره
کوم چې تاته غوړیدلی
مه خنډیزه چې زمول نه شي
بیا به خاورو وي لرلی

دا کوچنوتی گل درواخله
انتظار ولاړ دی تاته !
په امیل کې به دې گوندې
پوځه ځای وي ورته پاته

کنه ته یې د پاسته لاس
 د مښود په خوړو ښاد کړه
 د حسرت له پنځرو یې
 په خپل لاس باندې آزاد کړه
 *** *** ***

هسې نه چې وړخ بیګا شي
 دې نه وړاندې چې خبرېزم
 باندې تیر د نذر وخت وي
 زه بیرېزم - زه بیرېزم
 *** *** ***

زه منم ، په رنگ کچه دی
 بوی یې هم دومره تیز نه دی
 خو در پرې یې کړه له څانګې
 چې د کار وخت یې دغه دی

زما ساز او زما نغو يې
د بڼايست له آسمانو يې

اوچت حُسن ساده کړی
دی په مخکه پياده کړی

د ده حُسن يې جامو ، او -
پسول د وصل اخلال گروي

يې سينگاره بڼايسته دی
له گينو نه وارسته دی

دا پسولونه او گينې دي
زما و ستا پتې خبرې

چې په مينځ کې مو دريزي
يې په شور کې محو کيږي

ستا په وړاندې مې له شرمه
ای باچا د شاعرانو !

غرور مات د شاعري شي
ژبه تا ته تر تری شي

زه ستا پښو ته يمه ناسته
چې له ژوند نه مې کړم جوړه

اجازه راکړه باداره !
يوه شپيلۍ د تا د پاره

يوه ساده - سيده شپيلۍ چې
ستا د پاره د يوې ښکلې -

بس د تا په ياد زغيزي
نغمې ساه پکې چليږي

شاهانه جامې چې واغوندي ماشوم ته

کړي اميل د جواهر وړ په غاړه

بنايسته ، ښکلې جامې کړي ورنه هيري

طفلاته لويې د ده له زړه نه واړه

چې هار خپل اخلي د ناز ښکلې جامې يې

په نازکو پښو کې اوږي لکه لومې

د اميل دانې يې واړه ځانته ځانته

د طفلي هوس ته وگرزي پيچومې

چې ورېښمين لباس يې خاورې سپيره نه کړي
گوښی گزړي د طفلانو له ټولي نه

هوسونه يې ور وژنې شاهانه پوښ
آرایش يې لرې ساتې له طفلي نه

*** **

نو ، اې مورې ، ای د ښکلي ماشوم مورې
خپل ماشوم په ښکلي پوښ کې ښکيلوه مه
بې گناه بچي دې ای زړه سواندې مورې
له طفلي او له طفلانو بيلوه مه

*** **

دغه خاوره چې جامې ورڅخه ساتې
دغه خاوره دې روغتيا بخښي ماشوم ته
پرېزده ورغړي پر خاوره ، لوبې وکړي
دغه لوبې دې ښکلا بخښي ماشوم ته

ای په خپلو اوږو سپوره !
پکر غواړې تمه خوره

وسپاره و هغه چا ته
لیمه نه اړوي شا ته

ډیوه وژني تمنا ده
چې آرزو د عشق بلا ده

له خیراته لاس په سر کړه
چې سپیڅلې مینې درکړه

ای ناپوهه ، ای ناپوهه !
اوس له خپلې دروازې هم

خپلې چارې او دندې دې
چې ستریا او تأسف یې

چې د مینې په ساه بله -
آرزوګانې دې کړه لمرې

د هغو ناولو لاسو
ها هدیه موزه په سترگو

ستا د پښو لپاره فرش خو غوړیدلی دلته لنډ وو
مگر تا هلته پل کیښود چې بیوزلي سره پنډ وو

زړه مې غواري چې تندې مې ستا په پښو پورې موبلی
خو زما سر تیتیدنه په دې نه شي پوهیدلی

چې ستا گام د اسکیرلیو او بې وزلو خلکو مل دي
په رتلو ، په درولو دې خاونده نظر تل دی

غرور نه شي هغه خای ته لاره هېڅ وخت موندولای
نه مغرور د دې مطلب په - نازکي شي پوهیدلای

هغه خای ته چې د خوارو په جامو او په کالو کې
له بیوزلو سره گرځي په میرو او په بانډو کې

زما زړه نه لري لاره هغه خای ته چې ته تل یې
د خورا ډیرو بیوزلو بې پناهو سره مل یې

چې ورهم کړې درېسې پورې ؟
پام دې وي د چا په لوري ؟

دغه پرېزده ، څه پرې وياړې ؟
له تيارو څخه څه غواړې ؟

په تيارو کې خو څه نشته
په کوم ځای کې هغه نشته ؟

چې بزگر په يوې بوخت وي
له خواله سره جوخت وي

چې لو لارې جوړوي څوک
پخې تيزې وړوي څوک

په باران - په باد اوريه کې
آن په ټکنده غرمه کې

د معبد په تيارو کې
ته د چا پرستش غواړې ؟

دا تسپې او نغمې څه دي ؟
په دې توره تياره کې

سترگې وغړوه ، گوره
که دې خدای غواړې نو وايه

هلته هم دی ، هغه ځای کې
هم په غرو کې د شپنيانو

هلته هم د هغوی مل دی
د پاسته لاس په تناکو

له هغو سره دايم وي
په سيلۍ - په ځول - په هروخت

د هغه کالو ته گوره تل له خاورو نه سپیره وي
له زیارکښو سره اوسي له غریب سره ډیره وي

له عبا او قبا تیر شه پرېزده دا دریا کته
د هغه غونډې په محکه شه دې خاورو ته رانکته

آزادي غواړې نو واوره آزادي رستگاري ده
له دې تورې تیاري ووزه د غمجنو غمخواري ده

زمونږ بادار په خپله خوښه واخیستې په خپله غاړه
د مخلوق د قطرت ستونزې د خلقت اړیکې واره

تل له مونږ سره لگیا وي تل یې پام وي زمونږ په لوري
له هر څه یې ښکاري مینه تل په مینه راته گوري

دې بزرگیو ته دې شا کړه پل بهر له حجرې کیزده
دا نذري عود بته مړې کړه د خلوت گټې دې پرېزده

څه پروا که دې کالي وي ټاپي ټاپي اوشلیدلې ؟
اسکیرلې او بیوزلې خو لا ډیر دي پری منلې

پاخه پاخه زحمت خوښ کړه له زیاره سره خپل شه
سر ، تندۍ دې کړه خولې او - له باداره سره مل شه

په اوږده سفر وتلی
په بگۍ کې يم راغلی

د دې ستورو پر مخونو
په دې سترو سفرونو

چې نژدې تا ته راغلي
هم سيده ده ، هم پيچلي

چې له دروي شي راپورته
د ښکاره ساده گي لور ته

ډير د خپلو ، پردو ورونه
د مطلب د حرم خونه

د عمرونو مسافر يم
د آسمان د لوړو وړانگو

ډيرې نخښې مې پرې ايښې
آسمانونه مې کچ کړي

هغه ډيره ليرې لار ده
موندول يې آسان نه دي

د خوږې نغمې په خير ده
په هنر کې رهنما شي

نابلد تېکوي هرځای
لالهاند وي خو چې مومي

لاله‌اندې گرځيدلې
يې بس ته پسې غوښتلې

زما ليمې هم ښکته پورته
په هرڅه او په هرځای کې

چې ليمې وټرم دواړه
ای زما په زړه ولاړه

دې نه مخکې ، دې نه وړاندې
او نارې کړم چې دا ته يې

زما په سترگو کې اوبه شي
طوفاني غوندي خپه شي

دا پوښتنه : چې دی کوم دی ؟
هر يو څاڅکی د دې اوسنکو

شک شېبې واړه لاهو کړي
د « دا زه يم » نفس پو کړی

يو مست سيل ورڅخه جوړ شي
د يقين په وير جهان کې

۱۳

ها سندرہ چي ويلو ته يي راغلم
ده تراوسه نابليلي رانه پاته
ورځ مې تيره شوه او ساز مې سر و نه نيو
له بې سوره سازه څه واوروم چاته ؟
*** *** ***

لا تراوسه مې سم وخت نه دی موندلی
ناموزونه دي پراته راته لفظونه
تش يو درد مې د آرزو په زړه کې پروت دی
نور نه ساز شو ، نه سرود شو ، نه شعرونه
*** *** ***

که خه هم غوتی لا نه ده غوړېدلې
د هوا له زړه ساړه آهونه خيژي
نه رغیزي ، نه لید کيږي خو خړې پي
ورو ورو اورم چې زمونږ خوا کې تیرېږي
*** *** ***

یوه اوږده ورځ مې بیگاهه کړه هلو ځلو
چې مې ده ته خپله خونه فرشو له
چې مې دی نشو دننه رابللای
ما تراوسه ډیوه نه ولگوله
*** *** ***

د لیدو په تمه تمه به یې پایم
دا آرزو به مې ترمرگه راسره وي
که خه هم تراوسه نه دی ما لیدلی
د ده خیال به مې د زړه د کور ډیوه وي

وړ د رحم او عطوفت دي	زما هيلې ، فريادونه
خو د لوی رحم خاونده	د تا بل شان دي دادونه
که زه ډیر څه درنه غواړم	ته مې لېږ منې غوښتنه
زما ژوند دې ښايسته کړ	په دې لویه لورینه
هره ورځ په ما بې غوښتو	کمې - لويې عطیې اورې
چې د غوښتو له هجومه	مې بې غوښتو ضمير ژغورې
دا عطیې دې څه دي ؟ ربه !	دا آسمان ، محکمه ، دنيا مې
دغه زه ، او زما جند ، او -	دغه ژوند ، او دغه سا مې
کله داسې شي چې سوځم	ستا له ډیره انتظاره
کله پاڅېزم له خويه	ستا په لټه ناکراره
خو ته ، اې زما باداره !	کله هم نه ليدل کيږي
بیرحمي نه ده نو څه ده	چې هروخت رانه پټيږي
ما له وړانو هیلو ژغورې	ته په خپلو انکلرونو
چې د تا د مينې وړ شم	په سپیڅلو ارمانونو

- د خپل لوی دربار په مینځ کې چې د تا سندرې بولم
- دې زه هم يم کښینولې زه دې مېه رابللې
- بل کوم کار پاته دی ماته بې له دې چې وځېم ژوند
- په دنیا کې چې بې وکړم؟ او ترې جوړه یوه نغمه کړم
- نیمه شپه چې مو درېولي چې ادا کړو په معبد کې
- پرستش ته گړیالونه د کامل سکوت لمونځونه
- نواي زما باداره! ماته په حضور کې دې ولاړه
- حکم را! چې ودې ستا يم او سندرې درته وایم
- هر سحر چې په فضا کې ما هم بوله چې تا ستا يم
- ستا زرین ارغنون سر شي چې د فخر جام مې پُر شي

۱۶

کې ، دا زه هم میلنه شوم
په دې لطف ښه درنه شوم

د دنیا په دې لوی جشن -
په دې زیري یې خوشحاله

هم مې واوریدل غوږونو
د سیلونو ، د خوندونو

هم مې ولیدل په سترگو
کافي برخه مې حاصل کړه

د سازونو وظیفه وه
چې له وسه مې پوره وه

په دې جشن کې زما هم
درست مې وزغول داسې

درته نه ښکاري بادهاره ؟
د وروستي سلام د پاره

آیا اوس هم لا هغه وخت
چې دننه مې دریولې

۱۷

زه د مینې لاس ته گورم چې خپل ځان ورته تسلیم کړم
خپل تقدیر او دا خپل هرڅه خپل جهان ورته تسلیم کړم

دا سبب دی چې لا گورم په ما دومره شو ناوخته
دا موجب دی چې کړېزم انتظار راولي سخته

غواړې ما هم کړي پابنده د دودونو ، رواجونو
خو زه تنبتم له دې خلکو او د دوی له دې دامونو

زه د مینې لاس ته گورم چې خپل ځان ورته تسلیم کړم
دا خپل ژوند او د ځان هرڅه خپل جهان ورته تسلیم کړم

دوی په ما لگوي دا تور چې زه ډیره بې پروا یم
دوی رښتیا وايي ، رښتیا ده بې پروا سندرې وایم

ورځ تیرېږي او کمېږي www.darbazi.com.cn کنه گوڼه له بازاره
یوه مشغول غونډې بشر هم واخیست لاس له کارو باره

کوم وگړي چې وو هسې په چټي پلمه راغلي
بیا کورونو ته ستانه شول قهریدلي - خوږیدلي

زه د مینې لاس ته گورم چې خپل ځان ورته تسلیم کړم
دا خپل ژوند او د ځان هرڅه خپل جهان ورته تسلیم کړم

تورې وريځې سره اوري غرونه غرونه
 او تيارې يې راخوړې كړې رڼا لاره
 خو يوازې بهر ستا له وره مينه !
 دغه يوه زه منتظره يم ولاړه
 * * * * *

ورځ چې ټول په كار لگيا وي زه هم ورشم
 په غرمه كې هم يوازې نه يم پاته
 خو د دې تورې تيارې په تنهايې كې
 د اميد سترگې يې تا واروم چا ته ؟
 * * * * *

كه ته ځان راسنكاره نه كړې او ما پرېږدې
 په دا هسې تنهايې او توره شپه كې
 خدايزده څنگه به شي تيرې نه پوهېږم
 دا اوږدې گړۍ په ما په باد اوږه كې ؟
 * * * * *

زه آسمان او شاوخوا ته ځير ځير گورم
 چې تيارې يې دم په دم اضافه كېږي
 زړه مې باد په مخه كړې دى روان دى
 له سيليو سره ژاړي او چغېږي

که ته ما سره خبرو ته جوړ نه شوې
 زه به ستا له خاموشیو زړه ودان کړم
 لکه توره شپه د ستورو له لیمو نه
 انتظار به دې په صبر چراغان کړم
 * * * * *

زه به ستا چوپوالی وزغمم په صبر
 پټه خوله به دې په یاد یمه ولاړه
 ستا سکوت به مې د خپل سکوت امسا کړم
 انتظار به دې لرم په کزه غاړه
 * * * * *

ورځ هرومرو راتلونکې ده راځي به
 د تیاري لمن به خامخا ټولیزې
 ستا آواز به آسمانو نه یوه ورځ چوي
 ترې د سرو زرو چینې به را خوتیزې
 * * * * *

هغه وخت به ستا خبرې زما له خالي
 د نغمو په توگه والوزې مرغۍ شي
 او د تا نغمې به زما د بیدیا خوا ته
 شونډې پرانیزي ، د گل غونډې مسکۍ شي

هغه ورځ چې نیلوفر په غوړیدو و
 دریغه زړه مې رانه ورك او آواره و
 توکړۍ تشه وه زما ، گل غوړیدلي
 خود هیچا ورته پام او فکر نه و
 * * * * *

بس یو غم و چې مې لاس رانه چاپیر کړ
 چې ناڅاپه مې له خویه پاڅولم
 د سهیل له خوا عجیبه وزمه راغله
 چې خواږه پیام مې ډیره ښادولم
 * * * * *

د هغې د آواره پیام خوږوالي
 د آرزو څرېکې راوېځنلې ماته
 رانېکاره شوه ، په تکمیل پسې وتلې -
 د پسرلي د هیلو ډکه سا صحرا ته
 * * * * *

ها له نه پوهیدم زه چې دی به ماته
 دومره ډیر وي رانژدې لکه زه ځانته
 دغه بشپړه خوږت مې د زړه تل کي
 اوس غوړېزي چې مې وکتل جانان ته

۲۱

اوس يې وخت دی چې بېړۍ مې کړم روانه
خوشی وخت را باندې تیر شو په ولاړه
چې بې کاره وخت مې تیر کړ ډیر افسوس دی
اېته مې فرصت لار د سین په غاړه
*** *** ***

پسرلي گل وغور اوږه، تیر شو او زه لا
منتظر یم د مراوو گلو خانکه
مست بادونه چې چلیزی ښندي هر لور
زېړې پانې، د ساحل د ونو پانگه
*** *** ***

ولې هسې په حيرت کې يې ولاړه ؟

آيا نه اورې هغه خوږې سندرې ؟

ها نغمې چې د امواجو غوندي يوه يوه

www.libtool.com.cn

سا وهلې شان راځي له لرې لرې ؟

*** *** ***

د هغو نغمو له ريزد سره مله نه شوې

چې د سين له هغې غاړې اوچتيزي

ايا نه محسوسوې هغه وږمه ته -

چې له دې ښکلو سندرو را لټيزې ؟

*** *** ***

هغه ستا د دلدار بزغ دی چې تا بولي

ناامیده نشي ځان ورته چمتو کړه

تا وړولي ، ها خوا تاته انتظار دی

دا وږه بېړۍ موجونو کې لاهو کړه

جو لای ده باران اوري خو د گنځنگله په سیوري
خو کیدارو ته نه ښکاري له نگاه یې پانی ژغوري

پسته اور دی ، پسته اور دی بزغ یې نه اوریدل کیږي
د تورات غوندي په پټه - خوله ، ورو ، ورو رانا زلیږي

نننی گیځ لا نه دي پټې سترگې غوړولې
ناخبر دی چې سیلی نن خه تودې نارې وهلې

دې تل وین شینکي آسمان ته تورو وړیځو تڅادر ورکړ
ځنگله خپلي نغمې بس کړې هر کاله پوري خپل ورکړ

خو یوازې یو تنها ته یې په دې کوڅه کې پاته
په دې چوپه چوپیايي کې یې روان په کومه خوا ته

ای زما یوازې یاره ! ای زما خوږه دلداره !
ما لا ورنه دی ترلی ستا په هیله ، ستا د پاره !

د ویده په شاني یاره زما له کوره مه تیرېږه
کور مې غیږ درته پرانیستی د زړه زوره مه تیرېږه !

ای دلداره ! په دې شپه چې
هم د مینې په سفر یې

لیمه لار نه شي لیدلای
ته له کوره راوتلای ؟

برآسمان په غرغرو دی
بادې هم د نامرادپو

گوره تالندې غرمبیزې
په عالم کې دی کرېزې

هردم ور پرانیزم پاره !
خو په دې توره تیاره کې

نن می خوب دی تنبیدلی
هیڅ شی هم نشم لیدلای

زه حیرانه ناسته گورم
د راتلو لار دې ده کومه ؟

ما به څنگه وغانځې ته ؟
په څه لاره به راځې ته ؟

د تیاره ساحل له غاړې ؟
که د گڼ ځنگله له څنډو

که په خپله په اوبو کې ؟
یا په تورو درېلو کې ؟

راته وایه ، راته وایه
کومه لاره دې ټاکلې

زما پاره ، زما پاره !
چې راځې زما د پاره ؟

که اوس ورځ وي ختمه شوې ، که تياره شوه
 که وړې چنچنې نه شي چونيدلې
 که وږمې له پښو وليدلې ږغ يې تت شو
 که پستې وږمې اوس نشي چلیدلې
 *** *** ***

په ما هم يو د تيارې نقاب راخپور کړه
 لکه مټکه وي د خوب په خادر نغښتې
 يا ماښام چې د کمزوري نيلوفر گل
 په ورو ، ورو راټولوي پانې او لښتې
 *** *** ***

د هغه پردیس اخلاص او شرم وړک کړه
 د هغه چې خورې خلاص او لار اوږده وي
 چې قوت يې وي انجام ته رسيدلې
 او زاړه کالي يې خاورو کې سپيره وي
 *** *** ***

چې محتاج دې د کرم دي اي باداره !
 هغه واره له خپل لطفه بهره ورکړه
 په پرده کې دې د خپلې لطف بڅښونکې -
 شپې - د گل غونډې يو نوی ژوندون ورکړه

ماته خپل توفیق عطا کړه
بې تشوېشه لمخې راکړه

د ستریا په درنه شپه کې
چې په تا زما تکیه وي

خپله مینه راسره کړه
په خوازه خوب مې ویده کړه

په هغه یوازې شپه کې
چې د سعي حاجت نه وي

ستا غمانځنی ته کړم اړه
کړه د خپلې مینې وړه

داسې مه کړه چې اروا مې
دا زهیره سترې روح مې

په ستومانو سترگو باندې
ورځ ویده کړې ورنه لاندې

حکمه ، ته یې چې د ورځو
تور خادر د شپې راخپور کړې

چې سبا ته راوېښیږي
منتظره نه پاتېږي

دې د پاره - دې د پاره
د تازه ژوند د خوښیو -

دی راغی ، راته کیناست
مگر حیف چی زه ویده وم
غه بدمرغه غوندي خوب و ؟
غه بدمرغه شانته زه وم ؟

دی راغی هغه وخت چی -
شپه آرامه او چوپتیا وه
ژغ و ژوغ نه وو د هیچا
له پردو تشه دنیا وه

یو بریط یی و په لاس کي
په خور و خور و نغمو یی
په خوند خوند یی ژغولو
زما خوبونه نازولو

خو افسوس چی ویده بخت می
چی دی راشي زه ویده یم
کله هم نه راوینیزی
واړه شپي می ضایع کیزی

آه ، زه تل ولی ویدیږم
د هغه چا چی په ساه یی
او دیدن یی هیرومه
خوب و خیال قل خورومه

(۱) - رڼا څه ده ، رڼا څه ده ؟
- دا آرزو له بلې شوې
د رڼا خبره وکړه !
لمبې جوړه یوه ډېره کړه

- دا آرزو به مې ډېره کړم
آه ، زما زړه بدنصیبه
خو لمبه یې نه رپیږي
چې ترمرگ دې ژوند جارېږي

- ذلت ستا وړ تکړې بیا
چې تراوسه دې پار وېش دی
يو پیغام یې دی راوړی
د لیدو ځای یې ټاکلی

- د آسمان منځ په ورو پټ شو
نه پوهېږم په کوڅه کې
باران اوري نه درېږي
مې څه اور دی نه سپړي

په مطلب يې نه پوهېږم چې يوه لمحۀ برېښنا شي
لا تياره کړی زما په سترگو بل حجاب مې مخته راښي

او زما زړۀ لتوی لار هغه ځای او هغې خوا ته
کوم چې ستا د شپو سندرې ما درولي هلته تا ته !

رنا څه ده ؟ رنا څه ده ؟ د رنا خبره وکړه !
- د آرزو له بلې شوې لمبې ، جوړه يوه ډيوه کړه

- وريځی بيا اوږې را اوږې په فضا کې شور ماشور دی
د دې تورې تروښمۍ مخ د رنجو تر تيرو تور دی

- خپل ژوند مه تيروه پام کړه د تيارې په حال کی کله
محبت د لار مشال کړه دا د ژوند ډيوه کړه بله

(۱) شاعر دلته هم د نورو اشعارو غونډي د يوې مينې پېڅلې له خوا زغېږي
خو په دې ترانه کې له خپلې نډې سره خواله کوي - دا کړنې د دوی د سوال او
جواب نڅښې دي .

په څه لوبو کې يم نښتې
د شلولو هڅه وکړم

چې وتلې ورنه نه شم
خو د زړه په خوږ اخته شم

آزادي ورڅخه غواړم
په آرزو يې هم شرمېزم

خو په زړه مې ولولې دي
څومره ښکلې سلسلې دي ؟

زه باور لرم چې ته خو
او همدا چې زما بار يې

بې پایانه خزانه يې
زما د هيلو پيمانه يې

خو په ما کې ها زړه نشته
د خپل کور او خپلې خونې

چې بس ستا په مينه رېږدي
ننداره درپورې پرېږدي

ها پرده چې يم پرې پټه
ورنه ورت کوم خو بيا هم

يو پوتی دی او ورکېږي
پټ پټ زړه ورته پسخېږي

زه يم ډيره پورېږي
زما شرم دروند او پټ دی

ناکامي مې هم سوا دي
آرزوګانې يې حيا دي

خو بيا هم چې زه غوښتنې
زړه مې رېږدي هادي نه وي

در وړم ، ږدم يې ستا په وړاندي
چې کړې ګاره کش ورباندې

چې د خپل نوم په حصار کې - مې ساتلې (۱) راته ژاړي
له دې تورو دېوالونو خلاصیدل او وتل غواړي

زه مدام پورې لگیا یم نوې خټې ورتپمه
دغه ښک بنگ دېوالونه ترآسمانه لوړومه

خو چې هرڅومره د خاورو دېوالونه مې لوړېږي
په سایه کې یې له مانه حقیقي وجود ورکېږي

زه د دغو دېوالونو په هسکوالي باندي ویاړم
چې کنډو پکې جوړ نشي په اخیر یې چاره غواړم

خو سره له دومره پوهې او سره له دومره زیاره
حقیقي وجود مې هیر کې د واهي شهرت لپاره

زه يوازې له کاله نه
ما يوازې تر تا پوري

وم وتلې ستا د پاره
ووهله لويه لاره

خو دا څوک دی ؟ د کوم ځای دی ؟
چې په دې توره تياره کې

راپيدا شو دا له کومي ؟
پته خوله راسره درومي

که هرڅومره زيار باسم
مگر دی نه جلا کيږي

چې جلايې کړم له ځانه
په هيڅ توگه هم له ما نه

له ډير خياله ، له ډير نازه
په خپل لوړ آواز اثر وړي

ځي د گوتو په سرونو
زما له نرمو سرودونو

ای باداره ، ای باداره !
دا په خپله زما نفس او -

دا ملگری زما د ژوند دی
دا زما کوچنی جند دی

دی له سره نه شرميږي
چې له ده سره درځمه

زه په ده پورې شرميږم
او په وره کې دې درېزم

- راته وايه ، راته وايه
اي بندي ته چا بندي کړې ؟
څه دې جرم ، څه خطا وه
چې په جيل کې يې خوندي کړې ؟

- ده ويل :- چې خپل بادار مې
دلته يم راوستلی
زما د خپل عمل سزا ده
چې بندي يې يم ساتلی

ده ويل :- که څه هر څه مې
د لا ډيرو ډيولولو
له حاجته ډيريدلو
شوق مې زړه وتخنولو

زما خيال و چې هستي کوم
تر دنيا د تسلط غيز
تر شمار او تر حد تيره
کوم ښامار غوندي چاپيره

چې کړم زیاته خپله ونډه
وتړله لویه پنډه

د بادار حق مې ورنه کړ
د دنیا له خزانو مې

په دې توره تیاره کې
د بادار په بستره کې

خو چې خوب را باندې راغی
بې پروا لارم ویده شوم

هغه گنج مې راته جیل شو
د خپل حرص په لومه ښکیل شو

چې له خوږه را بیدار شوم
دا بندې د هوسونو

دا کړۍ چې درته ښکاري
کړې په ډیر احتیاط تیاري

- ده ویل :- دا ښځیرونه
دغه واړه مې په خپل لاس

ترجهان راگزومه
جهاني قدرت گټمه

زما خیال وو دا چه دا به
او په دې ښځیر به ځانته

شپه او ورځ مې په ځان یوه کړه
مې دا اوسپنه پسته کړه

شپه او ورځ مې زیار وکېښ
په ظالمو گذارونو

یوه له بل سره کوشیر شوې
سړې اوسپنې ښځیر شوې

خو چې کلکې کړۍ درستې
په زیارونو ، په رېرونو

چاته نه شمه ژړلی
په دا خپل ښځیر تړلی

ښځیر جوړ شو خو له شرمه
چې په لوی لاس مې دي خپل ځان

چې په ښو یې راته پام دی
دا خو مینه نه شوه دام دی

که څه ده تر هر چا ډیره
نشته ستا په زړه کې ویره

رانه هیر شی که تنها شم
چې آزاده لاره راشم

چې ځان نه رابنکاروي ته
آزادي نه سلېوي ته

ځای دې نه نشته په زړه پوري
زما د مینې لاره گوري

د دنیا د دغو خلکو
ما له هرې خوا تېري دوی

خو ستا مینه داسې نه ده
تا آزاده یم پرې ایښې

دوی ویرېزي هسې نه چې
دا جرئت نشي کولای

شپې او ورځې راغلې لارې
ستا د مینې بل انداز دی

که څه لېږ دې یادوم زه
خو بیا هم ستا پاکه مینه

سغه سپینه رونه ورځ وه چې دوی راغلل زما کور ته
دوی وې :- ستا غوندې ده مونږ هم مخه کړې د خدای لور ته

لیږ څه ځای راکړه چې مونږ هم او په فضل او مرحمت یې
گډه له تا سره خدای یاد کړو دا بیوزلي زړونه ښاد کړو

په یوه گوټ کې مې ځای ورکړ شپه او ورځ به لوی خاوند ته
پټه خوله ول ، سنجیده ول په دعا او په سجده ول

خو یوه شپه مې په تیاره کې په لوټ مار باندي لگیا دي
ورته وکتل چې څه کا ؟ څه وړانی دی چې یې نه کا ؟

زما پاک حرم یې لوټ کړ زما هر څه یې تالا کړه
شرم یې وغورزاوه شا ته هیڅ یې نه پرېښودل ماته

۳۴

دومره برخه راکړه ما ته
بس درنارې کړمه تا ته !

چې د هغې په رڼا کې
په هر لور په هره خوا کې

راته پریږده چې د تا یم
راته وایې - درته وایم

پابندي ستا د رضا را
شي مقصد د مینې ستا را

صرف د خولې او د خبرو
چې په هغې مې ای هرڅه

ما ته دومره آرزو راکړه
تنها تا محسوسومه

بس یوه دومره وړه برخه
درته گورم - راته ښکارې

ستا د عشق په زولنو کې
هسې ژوند چې پرې پوره مې

هلتہ ، هلتہ چې له زړونو
آزادي او سرلوري وي

ډار او ويره وي لينلې
علم و پوهه وي منلې

هلتہ ، هلتہ چې نه شر وي ،
نه وړانيزي ، نه نه‌يزي

نه فتنې وي ، نه جنگونه
د کورگيو ديوالونه

هلتہ ، هلتہ چې الفاظ وي
په کوم ځای کې چې خپلواک زيار

د رښتيا په چينو ولي
د تکميل په طلب زغلي

چې روڼې چينې د عقل
د فضولو رواجونو

نه شي پټې په وهو کې
په شگلنو ځنگلو کې

هلتہ ، هلتہ چې فکرونه
خيال او پام او عملونه

ستا له لطفه بهره مومي
د پراخوالي په خوا درومي

دا زما سمسوره مينه
په هغه آزاد جنت کې

ای باداره ، ای باداره !
په خپل لطف کره بيداره

که قبولي مي اسري کړې
له کمزوري زړه نه پرې کړې

مي زړه نشي خوځولای
په آسانه شم زغملای

په خواري يې زهيرېزم
پر گونډو نه شم درېزم

له ناوړو چارو لوړ کړم
او زړه ستا له مينې ورکړم

لويه خدايه ، لويه خدايه
د افلاس بدي ريشې مي

داسي توان راکړه چې پيښې
او غمونه ، خوشحالي مي

چې غريب ته مي نظر وي
د گستاخ قوت په مخ کې

قوت راکړه چې خپل نفس مي
ستا رضا ته وسپارم ځان

زما خیال و چې په پښو کې - مې نور زور نه دی را پاته
د سفر قوت شو ختم لار ده بنده هرې خوا ته

خوږی خلاص او لارې بندې اوس یې وخت دی چې تباہ شم
یوه خاموش خلوت ته پته پناه وروږم او پناه شم

خو چې گورم ستا رضا لا زما د لویې لارې مله ده
ستا قوه د ارادې لا زما د ژوند بار و بنه ده

چې زاړه ټکي په ژبه اړوم اړوم مړه شي
بیا یو څو نوې نغمې مې راخوږې د زړه په زړه شي

او چې چیرته زړې نڅښو له نظره محوه کيږي
هلته نوی ملک د نویو عجایبو څرگندیږي

زما په روح کې منځخولېږي
بس يو تا غواړم ، تا غواړم !

آرزوگانې دي ، اسرې دي
او په زړه زما خوږې دي
بس يو تا غواړم تا غواړم !

پټه ساتي په تيارو کې
ازانگه کړي په نارو کې
بس يو تا غواړم ، تا غواړم !

امن مات کړي او رامېږي
صدمه که در رسېږي
بس يو تا غواړم ، تا غواړم !

زما په زړه کې تکرارېږي
دا چې زه درياندې وياړم

د دنيا چې خومره هيلې ،
دا چې شپه او ورځ په ذهن
درستې پوځې دي او تشې

لکه شپه چې د نور هيله
د غفلت د تل آواز مې
په هرحال او په هروخت کې

لکه مست طوفان په ټول زور
له عصيانه مې ستا عشق ته
خو دی هم په ډاگه وايي :-

هغه وخت چې دغه زما زړه وچ او سخت شي
 ته په ما باندې د رحم باران وکړه !
 هغه وخت چې مې ژوندون له مينې تش شي
 د نغمو پردو کې راشه ، احسان وکړه
 * * * * *

د جهان د فتنه زا چارو په شور کې
 چې ما هم ورسره بيايې ، راشه راشه !
 له سکون او له آرام سره خاونده !
 په بې صبر او ناکراره زړه کې تا شه
 * * * * *

هغه دم چې دا بيوزل او بينوا زړه
 د زندان په يوه گوټ کې غلې ژاړي
 په شاهي جاه وجلال يې ور ورمات کړه
 اې زما باچا ! راتگ دې درنه غواړي
 * * * * *

هغه وخت چې مې د زړه په ارزوگانو
 د باطلو وهمو گرد پريوزي ته راشه
 ته اې تل تل پاک او ويښه ، تنها خدايه
 له رعدونو ، له بريښناوو سره راشه

٤٠

زما خدایه ! له ډیر وخته مې له تا نه
دغه تږی زړه د رحم باران غواړي
یو نری خادر هم نشته د ورو ، محکه -
له دې لوڅو افقونو امان غواړي

یوه ټیټه ، لالهانده نخسبه نشته
د خورا لرې باران د لندبل هم
د آسمان لیمه له غمه خالي ښکاري
او وچ شوی دی د محکې د زړه تل هم

يو د مرگ غوندي خوفناکه طوفان ټيټ کړه

که د تا رضا هم دغه شاني وي بيا

د برېښنا اوږده غمچينه پسې واخله

چې آسمان له سر تر پښو وپړوي بيا

ای باداره ! بيا در وپوله حضور ته

دا ظالمه د بدن سوهان تودوخه

دا ساکنه ، ساه نيولې ، ساه نيونکې

دارونکې ، سوځونکې شان تودوخه

ستا د مينې له اوريو څخه غواړم

چې يې داسې وي د مخکې په لور سترگې

لکه پلار چې وي په قهر او لنډې شي

په هغه وخت کې له اوبڼکو د مور سترگې

٤١

تا په سيوري کې ځان نغښتی دی دلداره !
چيرته لرې يې ولاړ د ټولو شا ته ؟
په کچه سړک يې دورې درياديږي
ټيل وهي دې ، پام وځيال يې نه وي تاته
*** *** ***

خو گړۍ وشوې چې دلته منتظره
نذرانه په لاس ولاړه يه تاته
هر لاروی مې له ټکري يو گل وراخلي
اوس نژدې دی چې يو گل نه شي را پاته
*** *** ***

گيخ تير شو ، غرمه لاره ، اوس ماينام دی

زما ليمې له خويه پتې پتې کيږي

هرڅوک څي خپلو کورو ته چې ما ويني

راته خاندي ، څوړوي مې ، نه شرميږي

زه يوه خواړه ، پلو غاړې جينکۍ يم

رهروان فکر کوي چې پکر غواړم

سترگې ښکته واچوم او په ځواب کې

چې ځواب نه لرم پتې سترگې ژاړم

آه ، رښتيا هغوی ته کله شم ويلای

چې زه ستا په وعده گورمه ستا لار ته

زه له شرمه څنگه ووايم چې زه خو

بې غريته جهيز نه لرمه يار ته

دا غرور مې د خپل زړه په تل کې ونغښت

پر وښو ناسته او گورمه آسمان ته

ستا ناڅاپه راتگ وينمه په خوب کې

چې راځی په ډير عالي شوکت او شان ته !

د بگۍ زرین بېرغ دې ورپېږي

يوه سپيڅلې رڼا تيت شي و هر لور ته

درست حيران شي ، چې راگوز شي او زما سر

کې په مينه له سپيرو خاورو درپورته

او یوې داسې بې پناهي جينکۍ ته
ستا له څنگه ځای د ناستې موندل کيږي
کومه خواره چې له شرم او له نخو ته

لکه پانه په نړۍ وږمه رپيږي

*** **

خو ، وخت تېر شو لا دې زغ د بگۍ نشته
داسې ښکاري چې دا واړه خوب وخیال وو
جلوسونه راغله ، تیر شول د وگړو
د هغو چې کوم له درده فارغبال وو

*** **

آیا ته هغه په پټه خوله ولاړې
په یوه سوږي کې د ټولو خلکو شا ته ؟
او زه دغه منتظره یم چې ژاړم
د ستروانو آرزوگانو سترومانتیا ته

د سحر په خړه وږه
دا آواز مې شو تر غوږه
چې د لمر وړانګې لا نه وې
چې په خوند يې راته وې :-

چې يوازې زه او ته به
خو به خو به هغې خوا ته
په بېړۍ کې روانيزو
چې بس زه او ته پوهيزو

د بې پايه سفر حال به
له مقام د ناتاکلي -
پټ ساتو نه به يې غايو
عبادت به هيڅ نه وايو

په بې ټنډې سمندر کې
کوم چې درسته توجه دې
ستا د پټې موسکا وړاندې
زما سندرې نغمې کاندې

د خپو غوندي آزادي
د وږمو غوندي فارغې
د الفاظو له کرږو
له موجونو ، له بېړيو

دا ده شپه هم رارسيزي
مرغۍ الوزي يوه يوه
د ساحل تر ټنډو پورې
ځي تر خپلو ځالو پورې

آيا وخت يې نه دی اوس هم
دا بېړۍ له سترگو پټه
چې دا کله ځنځير پله شي
د غروب وروستۍ شغله شي

هغه ورځ ، هم هغه يوه ورځ
چې ما حُان د تا د پاره -
تیار نه کړای شو ، او راغلې -
ای زما د زړه واکداره !

د عادي سړي په توگه
زما په زړه ننوتلې
ناخبره ، نابیره
ای زما له زړه خبره !

زما د ژوند فاني لمحې دي
او چې نن هغو لمحو ته
کړې په مهر جاويدانې
اپوم سترگې روښانې

راته ښکاري چې ها ټولې
لکه زما یاد يې پرته دي
زما په هیرو ورځو شپو کې
په دې خاورو ، په خاشو کې

تا زما د کوچنیوالي
خو هېڅکله په نفرت او -
لوې خاورې کې لیدلې
کرکه نه و گرزیدلې

کوم قدم چې مې د لوېو
اوس له ستورو څخه اورم
په کورگي کې اوریده زغ
د هغه د ستنبده زغ

زما خوښي په دې کې نغښتې
خو چې سیوری ځي رڼا پسې
چې یم ستا په انتظار کې
او زه ناسته یم په لار کې

زما خوښي په دې کې نغښتې چې يم ستا په انتظار کې
څو چې سيوري ځي رڼا پسې او زه ناسته يم په لار کې

څو باران د هسك له لوري

د گرمي په سترگو اوږي

څه تازه زېرى راوړى رويار بيا له آسمانونو

تېرېك وايي او را درومي يأس وړي له ارمانونو

زړه مې ښاد او طبعه ښه ده

د وږمې ساه هم خوږه ده

له سهاره تر ماښامه يه ناسته په ځل وړه کې

او پوهېږم چې را درومي خوشحالي په اندېښنه کې

خوشحالي به ناکهانه

کړي د هيلو کور روښانه

په دې حال کې زه مسکېزم د خوښي سندرې وایم

او يوازې مې په زړه کې د مستي سندرې وایم

لرم هيله چې له باده

د پيمان په پوې شم ښاده

د قدم پسته بنگالو يې ته هم اوږې او که نه ؟

په هر دم - هره غطفه کې هره ورځ او هره شپه

واوړه تل هغه را درومي !

ما په وږ وړ کيفيتونو د ښاديو ، د غمونو

آواز ووايه خو وږي دا آواز له آوازونو :-

واوړه تل هغه را درومي !

د « اپريل » د تودې مياشتې په خوشبويه ورځو شپو کې

د ځنگله له خوابه راشي داسي اورم په ځنگلو کې

واوړه تل هغه را درومي !

د « جولای » د باراني مياشت په يوه توره تروږمۍ کې

د بربښنا په نړۍ لاره د اورينځو په بڼۍ کې

واوړه تل هغه را درومي !

چې غمونه را چاپير شي د ده پل مې تر زړه لويږي

په مېنود يې د زرین گام زما د زړه خوښي ځليږي

واوړه تل هغه را درومي !

ته راځي او رالندېږي ؟
را روان يې نه درېږي

نه پوهېږم چې له کله
چې له ما سره يوځای شي

که سپوږمۍ ده جلوه گره
پتولای زما لمړه !

که ستا لمړی دی ، که دې ستوري
تا زما له سترگو نشي

په ښکالو وپارولم
راځی ، پټ يې ويللم

په شپو ورځو دې گامونو
ستا روپار مې د زړه کور ته

ولې دغسې اوتر دی ؟
په څه هسې شناگر دی ؟

نه پوهېږم چې نن زما ژوند
د خوښۍ حس مې په زړه کې

چې هر کار کسب ته شا کړم
له هر څه سترگې پنا کړم

اوس يا هغه وخت راځی
چې له تا مې اړوي پام

تسلي را ټولومه
خوشبويې محسوسومه

د پستې وږمې له څانگو
ستا د نن يوه لطيفه

شپه نژدې ده چې شي تيره
ستوماني می غالبیزي

په بیکاره انتظار کې
همیشه یم په دې ډار کې

کوم سهار به دې ناڅاپه
زه به ستړی او ستومانه

راشي زه به وینه نه یم
د غفلت په خوب ویده یم

آه ، یارانو ، عزیزانو
زه ویدم وم ، او دی راغی

که راته ، کله ، له کومې
لار ورپرېږدئ چې را درومي

که د ده د قدمونو
په رونه سحرېې هم که -

په ښکالو نه شوم راوینه
په راتلو نه شوم راوینه

د چنچنو په غوغا شم
د وږمې په د لاسا شم

دا هم نه غواړم چې وښه
د رونا جشن کې گډه

چې ډاډه خوب می خوښېږي
راځي وره ته مې درېږي

www.littool.com.cn

ما هم هسې ویده پرېږدئ
که بادار مې هم ناخپه

چې له سترگو نه وتلای
د محبوب شي تشولای

آه ، زما خوب ، او دا خوږ خوب
بس د لطف او مینې لاس یې

د موسکا په نور روښېږي
چې زما سر ته درېږي

آه ، لیمې مې صرف د هغه
لکه خوب په نیمه شپه کې

رڼاگانو ، صورتونو
چې وښیرم له خوبونو

پرېږدئ ، پرېږدئ چې تر ټولو -
اول دی وینم په سترگو

د خوښۍ لومړۍ خلا شي
فوراً ده ته ستنیدا شي

زما د وښی روح لپاره
زما راتله له خویه ځانته

۴۸

چې سحر پورته نغمې شوې
او وږې وږې څپې شوې

د گلونو نندارې وې
طلايي وړانگې خپرې وې

خپله لاره مو وهله
مناظرو نه ساتله

د خوښۍ يوه سندره
نه مو وکړه يوه خبره

د سکوت په سمندر کې
د مرغانو نغمې راغلې

د سړک په غاړه غاړه
او د وريخو له چولو نه

خو زمونږ ورته پام نه وو
هيڅ پروا مو د دې ښکلو

نه مو ويلله چيرته
نه مو وخنډل له شوقه

د څه سود سودا د پاره
نه هوسا شوو ؛ تلو په لاره

نه د کليو خوا ته لاړو
نه مو کومه لويه وکړه ،

ځکه دومره گردي تلو
مونږ به هومره گردي تلو

چې وخت لنډ او سفر اوږد و
خومره وخت په تيزيدو و

گرمي تيتې کړې وزرې
سنايسته مستي کوترې

لمر تندي ته مخامخ شو
غومبر سيوري کې وهله

مرغی څانگو کې شوه غلی
وچې پانې الوتلې

کوڅی ننوتې غار ته
د غرمې تودې هوا کې

لاندي ناست دی او زنگيزي
سر يوه بله خوا کيزي

د شپا نه بچي تر ونې -
بې اختياره يې له خوبه

خپل ستومانه اندامونه -
چې سوکه مې شي هډونه

د اوبو په غاړه ما هم
پر وښو باندی خپاره کړه

په ريشخند راته مسکي شول
په نفرت رانه رهي شول

زما ملگرو مسخره کړم
زه يې پريښودم له کبره

نه سوکه شول ، نه په خټ شول
گردله کې رانه پټ شول

نه يې شاته پام او خيال و
خو د وخت په شنه بخونه

چمنونو نه هم تير شول
له ملكونو نه هم تير شول

دوى له ډيرو هسكو ټيټو
له عجيب عجيب ځايونو

د اوزدې او بې پايانې لارې تلونكو ، رهبروانو ؟
عزت ستاسي په قسمت دى

فخر ستا سودى ځوانانو ؟

دغې گرمې پاڅولم
پټه خوله ودرېدل

پيټ پيغور كړمه چونگارې
هيڅ ځواب راسره نه و

په ژورو كې ليدلو
كې ، مې پټ او ورك گڼلو

ما خپل ځان د يوه مسرور عجز
د تيارو سر وړ په سيوري

چې په لمر وجر او شوى
چې زه څه ته وم راغلى ؟

د سكون د تياره سيورى
له ما هير كړ هغه فكر

ته ولاړ وې زما سر ته
زما د خوب پراته ډگر ته

چې را پاڅيدم له خوبه
د موسكا سيل دې پرې ايښى

له اوزدې او سترې لارې
ناممكن كړي سختي چارې

آه ، زه څومره ويريده
ما وې تاته رسيدل به

راغلي ، راغلي له پهل تخته شوې راسيکته
راغلي ، راغلي او زما کاله ته راغلي !

ما يوازي د کورگي په يوه گوت کې
د خپل مات زړگي نغمې رازغولې
زما د عجز او غريبي تتي سندرې
تا د مينې په غوږونو واوريدلې
راغلي ، راغلي او زما جوگي ته راغلي !

په دربار کې دې پاخه استادان پند دي
چې هر يو درته هروخت وايي سندرې
خو هغه چې ستا په زړه يې اثر وکړ
وو د دغې نو آموزې را مشگرې
حکمه راغلي او زما جوگي ته راغلي !

زما سرود سره د ساز له لوی جهان نه
يو تنکی زړه پارونکی آواز مل و
تا يو گل د جايزې په توگه راکړ
خومره ښکلې جايزه ، خومره ښه گل و ؟
راغلي ، راغلي او زما جوگي ته راغلي !

۵۰

چې د پکر په خیال ووتم له کوره
لکه سیوری هر دیوال ته دریدمه
د خیر راگری بڼه په خوله ، کچول په غاړه
کور په کور او وره په وره راگزیدمه
*** **

د خلانده خوب په خیر ماته له لرې
ستا زرینه شاهانه بگی ښکاره شوه
زه حیرانه پاته شوم چې کوم باچا دی
چې لیدو ته یې بیوارة نظاره شوه ؟
*** **

امیدونه مې راپاخیدل په زړه کې
 آرزوګانې لکه گل په غوړیدو شوي
 زما خیال و چې که خپرو بخت راوېش شو
 اوس مې بدې ورځې ځي په تیریدو شوې
 * * * * *

زه په لار کې منتظره وم ولاړه
 چې باچا ګوندي بې غوښتو یو څه راکړي
 په دولت کې به مې ډوبه کړې له جوده
 له سرو سپینو به مې ښکلې شاوخوا کړي
 * * * * *

ستا زرينه بګۍ راغله هلته تم شوه
 په هغه ځای کې چې زه ومه ولاړه
 راته مسک شوي او راکوز شوي زما خواته
 د نېستي وسوسه واړه له ما ولاړه
 * * * * *

ما دا حس کړه چې آخر زما په ژوند کې
 د خوښۍ د لمحو وار راته او راغی
 د حسرت شپې لارې دا دی چې پخپله
 د جهان د باچاهانو سردار راغی
 * * * * *

زه په دغو هوسنو غوړیدمه
 چې ناڅاپه دې ښی لاس ونيوي راته
 او پوښتنه دې له ما وکړه چې ګوره
 راوړه څه شی دې راوړي جینۍ ماته ؟!

چې دې لاس دی یوې پکیرې ته نیولی
آه ، دا څه شاهانه ټوکه ده باداره ؟!

پریشانه شوم ، خو لاس مې کړ بڼی ته

چې دانه غنم راواخلم ستا د پارو

*** **

چې ماښام مې کور کړه خپله بڼی تشه

حیراني مې هغه وخت کې شوه لا ډیره

چې د پکر په غله کې مې واده لاس

یوه د سرو زرو دانه شوه را برسیره

*** **

په رټ رټ مې اوښکې تویې شوې له سترگو

هی افسوس چې بدمرغي کړمه نادانه

کاشکې تا ته مې وای هر څه وړاندې کړي

کاشکې درسته در جار شوې وای سلطانه !

شپه ده تیاره شوې کلیوال درسته راغلي دي
زمونږ ورځنی چارې خو هم پای ته رسیدلي دي
څنگه چې وروستي میلمانه هم ځای په ځای شوي دي
ننوتو خونو ته او وروڼه مو تړلي دي

*** *** ***

چا ویل :- باچا راځي او هم په دغه شپه راځي
مونږ وځندل ومو ویل :- نه یې منو ، نه راځي
چا ویل :- څوک راغی مگر ، وگورئ چې وروهي
مونږ وویل :- هیڅوک نشته باد به یې په سر وهي

*** *** ***

مهرې مو کړې ډيوې او تاريخي ته مو پناه وروړه
پريوتو بستر ته مو له ستونځو سترې ساه وروړه

چا ويل :- رويبار راځي خړې يې د گامونو دى
مونږ په خټ خټ وخنډل چې زور د شمالونو دى

نيمه شپه يو زغ شو ، مونږ وې تالنده غوربزي بيا
مخکې ، ديوالونه پرې رپيزي او خوځيزي بيا
خوب را څخه لاړ او چا وې ، دى د ارابو آواز
مونږ له خويه ووي :- دى د تالندې او ورو آواز

شپه لا تياره وه د ډولونو د ډنگا زغ شو
« هلې پاڅى ، ځنډ مه کوئ » جوخت ورسره دا زغ شو
مونږ په بېره پاڅيدو له خويه چې نارې شوې بيا
هغه دى شاهي علم او دا دى نغارې شوې بيا

مونږ سره نارې کړې چې معلومه شوه باچا راځي
هغه هم په داسې تنگ فرصت کې په دې خوا راځي
کومه ده ډيوه ، او اميل کوم دى ، تخت له کومه کړو ؟ ...
کومه ده يوه روغه خونه ، فرش او رخت له کومه کړو ؟ ...

شرم دى ، ډير شرم ؛ چې نه ظرف او نه کالي لرو
مونږ به د باچا په راتلو ولې خوشحالي لرو ؟

چا ويل :- بې ځايه سوړې بس كړئ او شرميزې مه
 هسې په تش لاس يې روغېر وكړئ په شا كيزې مه
 وړېې ولې خپلو تياره تورو كنډوالو لره
 ځكه د ده جوړه ده له ټيټو ډيوالو سره

www.libtool.com.cn

*** **

وړونه ورته بېرته شول ، ناقوس په زغيدا راغی
 زمونږ د چوپتيا كور ته په تياره شپه كې باچا راغی
 تالندې غوړيزي ، د بريښنا له رڼا شپه ريزدي
 توره تروږمۍ ده د سيلۍ له وهمه پښه ريزدي

*** **

راشه ، ورته خلاصه دې د ړنگې خونې لاره كړه
 نور دې كه څه نشته يود زړه پوزۍ اواره كړه
 ځكه چې زمونږ د دې مهيبي شپې باچا راغی
 گڼ له دې طوفان سره ناڅاپه په دې خوا راغی

ستا امیل د سرو گلونو
چی مخ لوخ کړي د رازونو

چی ته پاڅې له بستره
زه یې ټولې کړم دلبره !

درویزگره چی لگیا شي
چی یو دوه پانې پیدا شي

ستا د سرو گلو له هاره
پاته نه وه زما د پاره

ما وې زه به درنه غواړم
خو دا زړه را سره نه و

منتظره شوم سهار ته
گوندي پاته وي خو پانې

سحر بیا لکه بیوزلې -
په دې تمه گرزیدمه

دریغه ، هیڅ په لاس رانغله
ستا د مینې کومه نڅبنه

نه کوم گل شته ، نه يې پانه
نه خالي شیشه د عطرو

نه خوشبويه مساله شته
نه يې نخسه ، نشانه شته

www.libtool.com.cn

بلکې بس ستا تيره توره
خو بيا هم چې دی ستا لطف

چې لمبې غوندي کړېزي
د بريښنا غوندي ځليزي

اوس په دې دنيا کې ماته
زما پر هڅو بريالۍ شوې

له رڼا پټې تيارې شوې
په بستر باندي خوړې شوې

زه به هرڅه ورنه جار کړم
علايق به باندي پرې کړم

چې ويل يې هسي ما ته :-
چې يې وښودای شي چا ته ؟

ډار او بيم به رانه تښتي
اوس حقير آرايشونه

نه عطرونه ، نه گلونه
چې رپېزي ور نه زړونه

خپلو زلفو ته مې شا کړه
اي زما د زړه مالکه !

اندېښنو کړم را ايساره
چې دې راکړ ماته ياره ؟

نه د خونې په يوه گوټ کې
نه زما په کړه او وړه کې

چيرې هم نه پتيدله
زما سينه يې تخموله

تا د سم سينگار لپاره
اوس له ما سره نور لوبې

ما به څنگه گرزوله ؟
شميدم له دې عمله

او زما زړه بې اختياره
لکه تالنده درنه ده

څه له دې نه غوره نشته
څه د ډار خبره نشته

چې سهار مې تر کړکيو www.libtool.com.cn بس يو موگ دې راته پريښود
نوي نوي پلوشې دي - د ژوند خول مې ورته کيښود

اوريدل مې له مرغيو
وايه ، تا سره څه شی شته

چې ستا توره راسره ده
چې دا توره راسره ده

نه در پاته عود بتي ده
بس دا لويه تيره توره

ترکومه او پريزده
زړه په هيڅ شي نه تړمه

په حيرت کې ډوبه ناسته
چې دې دا څه وړ انعام و

اوس نه چا پسې کړېږم
پټه خوله ناسته ژړېږم

دا تيره توره به څه کړم
که مې وای په غاړه کړې

ده څه ناز يا ادا پاته
دغه توره راکړه ماته

توريالی گرزوي تورې
زه کمزورې جينکۍ وم

د نانځکو نه جوړېږي
آر ايش ته نه ټولېږي

دا د لاس د سرو وښي دې خومره ښکلی معلوميزي

رنگ په رنگ ايښي غمي يې لکه ستوري تل ځليزي

خو تر دې هم د تا توره

مساته ډيره ده منظوره

چې له ډيره آب و تابه د بريننا غوندي کزه شي

د « وشنو » د کوټوونو غوندي ښکلی ، ښايسته شي

د غروب د لمر شغله شي

له قارجني سرخي سره شي

هغه ريزدي ، لکه ريزدي په ډير درد کې ناقاره -

د اجل په کاري واري د ژوندون ځواب له ډاره

چې ريزي ، چې ځليزي

ژوند و مرگ ورنه وريزي

هغه برينبي خو له برينه لکه بل اور د پيلو ځي

د دنيا هوا هوس ټول په سپيڅلي لمبه سوځي

زما خوښه تر هر شي ده

ښايسته دې تر وښي ده

لکه هسک په رڼو ستورو ستا وښي جواهر کاره

ښايسته دي ، خو ستا توره اي د تالندو واکلاره !

هم بيسارې ده جلوو کې

هم هيبت راوړي زړو کې

منم ، ډیره بې غمجنه اندېښنې دې میلنې دي
او درنې سترگې دې ډیرې له درانه خوږه درنې دي

نه پوهیږې چې گل څنگه پاڅه ، پاڅه ضایع کیږي
حکومت کا په اغزو کې ؟ فرصتونه په خوږو کې

د دې لو لارې په پای کې په پردیس عالم کې گوښی هلته لرې ، په ها لوري
ستا لالی ستا لاره گوري

له هغه سره دروه مه کړه سترگې وغړوه پاڅه
له خوږونو دې په زړه کې مینه مه سړوه پاڅه

د غرمې د لمر له تاوه څه پروا که له تودخې
که سرې شگې نینې کیږي د آسمان هم ساه گودېږي ؟

آیا ستا د زړه په تل کې چې جرس دې شي د لارې
هیڅ سرور نه موندل کیږي ؟ منزلونه پرې لنډیږي

اوه اوه لاره ښه اوږده شي د هر سترې پله ښکالو به
یوه خوږه غونډي نغمه شي اوږده لاره ښه اوږده شي

څه خوشته ، څه خوشته پاره ! بې څه نه دی
چې دا زه دې دومره خوښه يم ساتلې
دا هم نه ښکاري بې څه چې شوې رابښته
په راتگ دې بې څه نه يم غمانځلې
*** *** ***

ای مالک د آسمانونو ! که زه نه وای
د تا مینه به وای چیرته اوسیدلې ؟
تا په خپلې بې پایانې لو هستي کې
زه له ځان سره شریکه يم کولې
*** *** ***

زما زړه دې په کاملې مينې ډک کړ
 زما مينه دې په خپل لطف روزلې
 ستا رضا زما په ژوند کې مشغوليزي
 چې هر دم يې خيره بل شان اړولې
 *** *** ***

ای باچا د باچهانو ! دې د پاره
 چې زما د زړه مرغی دې وي نيولې
 ځان راپیې د جهان تر ټولو ټکلې
 هرساعت دې وي ټکلا تر پخوا ټکلې
 *** *** ***

او د دې غرض لپاره دې وي مينه
 د غوښتونکي زړه په مينه کې اخزلې
 دواړه گډې کړې چې بيا د دوی له مينه
 د کامل وحدت خيره وي تا ټنودلې

ای - ای زما رڼا	ای ، ای رڼا ، رڼا
د زړه صفا رڼا	خلونکې د دنیا
پارونکې د آرزو	مچونکې د لیمو
کوې نڅا رڼا	زما د ژوند په زړه
زما د عشق د ساز	ای - ای ښکلې رڼا
ټنگوې لکه شهباز	تارونه ریزدوې
* * *	* * *

وږمه شي په توپونو	آسمان سره غوړېږي
خوره شي په ملکونو	خندا د تا له لطفه
راتیټ شي په سیندونو	مرغان له خوشحالي نه
په خبر د بادوانونو	وزرونه راخواره کوي
نور ته سترگې غمروي	رابیل دې که سحن
خپلي غوتې غوړوي	د رڼا په نرو گوتو
* * *	* * *

رڼا چې وځليزي	ای - ای زما محبوبه !
ټکر ، ټکر بيليزي	وریځې یې له برېښه
چې وړانگې پرې لگيزي	جړاو شي تورې وریځې
همه واړه وغوړېږي	او پانې په خوښیو
ورنيسي نړۍ واړه	سیلاب د خوشحالو
د جنت د چینې غاړه	ډوبوي یې خوند و رنگ

پرېزده زما په وروستۍ نغمه کې حای شي
د خوښيو همه واړه فشارونه

د پسرلي خوزه وږمه شي او په مټکه
راخوړه شي او ژوندي کړي بهارونه
*** **

ها خوښي چې مرگ و ژوند نخوي دواړه
ها خوښي چې مرگ و ژوند ونه نڅا کا
ها خوښي چې د طوفان غوندي ځبي ژوند
بيا په برخه د ژوندون مسته خندا کا
*** **

ها خوښي چې پټه خوله ، په ډکو سترگو
په رقت سره کړي گل باندي پرته وي
او هغه چې نور له ټولو موجوداتو
بينيازه او د لفظ پابنده نه وي

ای زما د زره محبوبه ! زه پوهیږم
دا چې پانې رپوي زرينې وړانګې
دا وږمې چې مې سړې په مخ لګیږي
دا له گلو - له غوتیو ښکلې خانګې
دا په هسک کې لامبوزنې شانتو وړیځي
واړه هیڅ دي خو باقي ده یوه سټا مینه
*** *** ***

د سهار رڼا زما لیمه توفان کړي
دا سې دی د تا پیغام زما د پاره
مخ دې دې پلو کوز کړی او له پاسه
ښکته غلی غلی گوره ماته یاره !
زه په تیتو سترگو پټ پټ درته گورم
زما زړه دې قدمونه ښکلوینه

هرځای چې په ساحل د سمندر څپې لگيزي
واړه سره راټول وي او په خنډو کې لوبيزي
پاس چې لوی او ارته آسمان ته گوري غلې وي
لاندي لټ پلاندو څپو بحر درست نيولی دی
هرځای د دنیا د سمندر په هره غاړه
غونډوي ورو لویو ته واړه ماشومان واړه
*** *** ***

دوی د شگو خونې جوړوي او وړانوي په شوق
شگې اړوي او تش گوجي ورتولوي په شوق
وچې پانې ټولي او بېرې ورنه تيارې کړي
بيايې په خندا ، په مستر بحر ته غورزاري کړي
هرځای چې بې گوري ماشومان د سيند په غاړه
هسي وي مشغول په اوتو بوتو باندې واړه
نه پوهيزي دوی چې لامبو څنگه وهل کيزي ؟
نه په دې خبر وي چې تور څنگه سيند ته لوبزي ؟
*** *** ***

سپی ورتولونکي مرغلرو پسې غوتې وهي
 گوزي سوداگر او په دریا کې ورځي شپې وهي
 مگر له ماشوم سره د گټې وتې غم نه وي
 شگې ټولوي بیایې ټیندي د کولې غم نه وي
 نه یې د څه پټو خزانو سودا په سر کې وي
 نه یې د بېړیو چلاو زده په سمندر کې وي
 مست او توفاني سمندر ځاندي او غورزېزي
 ژېړې پلوشې یې په ساحل باندي خبرېزي
 وړکوته د بحر توفاني خپې سگالو ښکاري
 خوشي یې معنا غنګې ، د مور پسته لڼو ښکاري
 لوی سمندر وړ شي کوي لوبې له وړو سره
 دوی ته په ساحل ننداره ښيي پلوشو سره
 هرځای په جهان کې د خپان بحر په خنده
 ورکو جوړه کړې وي د لویو وړه غونډه
 بې لارې توفانونه چې په هسک کې وهي منډې
 دوی کړی بېړۍ وهي په ژوند پورې ملنډې
 هره خوا مرگ خپور دی خو ماشوم نه ترې خبرېزي
 ډاډه زرونه په غاړو خپلو لویو ته غونډېزي
 هرځای چې د بحر په ساحل د ژوند اثر ښکاري
 لوبې لوبې ډلی د وړو په لویو سر ښکاري

٦٠

بيگا په تت ځنگله کې د څپان را ده په غاړه
کله چې تياره په محکه ورو ، ورو خوریدله
يوه بله ډيوه يې تر پلو لاندې نيولې وه
سنگلې جينکې په بېره بېره تيريدله

*** *** ***

ما ويل جينې ! څه درته وايم - راته وگوره !
زما خونه تياره ده ، ته دا بله ډيوه چيرې وړې ؟
دا ډيوه که راگرې زما توره شپه به ورکه کړې
خوا کې دې تياره ده ته رڼا درسره ليرې وړې

*** *** ***

سېکلي توري سترگې يې را واړولې وې ويل :-

زما تر پلو لاندي پته ده د نذرانې ديوه

لږ څه چې تياره شى دا په سين لاهو کومه زه

دا ديوه د سين نذر ده ، نه دکاشاني ديوه

*** *** ***

زه لا د ساحل په ونو غنو کې ولاړه وم

دې خپله ديوه ها ليونو خپو ته وړاندي کړه

ما ورته کتل چې دويدله په لوى لاس ديوه

تته رڼاگى يې د سين مستو اوږو لاندي کړه

*** *** ***

بيا مې د تياره مانښام سره سنا کې وليده

بيا يې هم ديوه تر خپل پلو لاندي نيولې وه

ما وې :- جينى ! چيرته ځې او بله ديوه چاته ورې ؟!

ستا هره رڼا د تا تر بلې رڼا سېکلي وه

*** *** ***

زما خونه تياره ده که پرې زما خونه روښانه کړې

دې راته په شک وکتل ، ويې وې چې :- دا ديوه

غواړم چې آسمان ته د هديې په توگه وړاندي کړم

دا د نذرانې ديوه ده نه زما او ستا ديوه

*** *** ***

زه لا وم ولاړه هغه ځاى او هغې سيمې کې

دې د نذرانې ديوه د سين په غاړه کيسنوده

ارټې فضا کې سوځيده او ورکيده ديوه

زما خونه يې هغسې تياره توره را پرېښوده

نیمه شپه مې بیا ولیده ، بیا مې ورته ویل
 څه غواړې چې بیا دې ډیوه خوا پورې نیولې ده ؟!
 زما خونه تیاره ده ، دا ډیوه که راته وبخښي
 زما په تنه یې گوره تیاره هم غوړېدلې ده .

*** *** ***

یوه گړی یې سوچ وواهه ، بیا یې راته ویل :-
 عید د « دیوالي » دی ما راوړی ورته دا نذر
 غواړم چې د نورو زناگانو ټول کې گډه شم
 نشم درېڅنلې د ایمان د ټینګیدا نذر

*** *** ***

زه لا په هغه ځای کې ولاړه وم چې ورکه شوه
 هغه ډیوه گۍ په نورو گڼو څراغونو کې
 لکه د باران یوه وړه قطره چې ولویږي
 ورکه شي د بحر په وړو ، لویو موجونو کې

چې د ليزد ساعت مې راشي لېږ څه وړاندي له سفره
 خدای دي وکړي چې په خوله مې وي جاري دغه خبره :-
 دا هر څه چې مې ليدلي
 واړه ښه وو ، واړه غوره

د رڼا په سمندر چې نيولفر وو غوړيدلی
 پټ خوږوالی مې د هغه ښايسته گل دی ځکلی
 ځکه خوښه يم او وايم چې د تلو وخت مې راغلی
 دا هر څه چې مې ځکلی
 واړه ښه وو ، واړه غوره

په بې شمېرو صورتونو مې ليمې دي لوبېدلي
 دلته زما سترگې د هغه چا په مخ دي لگيدلي
 چې نه رنگ لري نه کړه وړه نه بې خوبي دي چا شمېرلي
 غواړم ووايم په تلو کي
 هر څه ښه وو ، واړه غوره

زما په ټول جسم و بدن کې خوږ مښود د ده پيدا دی
 ځکه هر غړی مې بيل بيل لکه زړه په رپيدا دی
 خو دی نشي لمس کيدلی دی له هر څه مبرا دی
 غواړم دا مې وروستی حرف دی
 هر څه ښه وو ، واړه غوره

۶۲

د وران شوي معبد بُته ، د وران شوي معبد بُته !
د زارې ناقوس له زړه دې اوس ستا مينه هيره شوې
عبادت ته د شپې هيڅوك نه درېولي گريالونه
په مطلق سكوت كې ورکه ! شاخوا دې سپيره شوې

ستا د چوپې چوپيا كور ته آواره وږمې رادرومي
حال در وږي د هغو گلو چې اوس نه در وړاندې كيږي
لا د هغه لطف هيله چې انكار اوس ترې كيداى شي
د زارې پرستار زړه كې دې خوږيزي او خليږي

ماښامي مهال چې گډي په تيارو شي رڼاگاني
 سترې شوی ، ستومان شوی ، اسکیرلی خواته درشي
 پخوانی ارادتمند دی وزی زړه ترلاس نیولی
 لتیدلی، پرزیدلی په تیاره کې تاته درشي

www.libtool.com.cn

*** ** *

د وران شوي معبد بته ، د وران شوي معبد بته !
 په شپو شپو ستا پرستش کړي په تيارو په درلو کې
 خو ته هروخت په دا يو شان جاويدان حيرت کې ډوب يې
 ستا ماښام نه سبا کيزي ، رڼا نشته ستا په شپو کې

*** ** *

د وران شوي معبد بته ، د وران شوي معبد بته !
 زما تاته خوا شنه کيزي چې اختر او جشن راشي
 نه اميل د تا په غاړه د گلونو اچوي خوک
 نه بتی درته بليزي نه عطرونه په تا پاشي

*** ** *

ښايسته بتان به جوړ کړي فنکاران چې زړه يې غواړي
 او په سين کې د نسيان به يې د تا غوندي ايله کړي
 خو يوازې د وران شوي معبد بت به تل بيخوده
 هسي پروت وي او هيڅوک به پرستش د هغه نه کړي

*** ** *

Series NO:79

www.libtool.com.cn

On the Occasion of the 10 th Anniversary Of the
Writers Union Of Free Afghanistan (WUFA)
(1985-1995)

Gittangli

by:

Rabendra Nath Tagore

Translated in To Pashtu by:

Muhammad Sadiq Paserlai

The Writers Union Of Free Afghanistan.
1995